

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 543

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 29 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
154.	— Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor	2	
505.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 114 din 13 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 183/2014 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale		art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	3–6
		Decizia nr. 313 din 9 mai 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice	7–12
ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		52. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		2.423. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii iulie 2018.....	14–15
		2.502. — Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru acreditarea Muzeului de Artă „Iulia Hălăucescu” din Tarcău, județul Neamț	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997
privind regimul drumurilor**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 31, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Trecherile la același nivel cu calea ferată ale tuturor drumurilor internaționale «E», precum și ale drumurilor naționale care prezintă un grad ridicat de risc de producere a accidentelor rutiere vor fi prevăzute cu bariere sau semibariere realizate de către administratorul căii ferate, cu avizul administratorului drumului și al poliției rutiere.

(4) Administratorul căii ferate este obligat să asigure vizibilitatea trecerilor la același nivel cu calea ferată prin curățarea vegetației pe o rază de 150 de metri măsurată din intersecție.”

2. La articolul 61 alineatul (1), după litera a) se introduc două noi litere, literele a¹) și a²), cu următorul cuprins:

„a¹) încălcarea prevederilor art. 31 alin. (3), cu amendă de la 50.000 lei la 250.000 lei, aplicată administratorului căii ferate;

a²) încălcarea prevederilor art. 31 alin. (4), cu amendă de la 30.000 lei la 150.000 lei, aplicată administratorului căii ferate;”.

3. După articolul 67 se introduce un nou articol, articolul 68, cu următorul cuprins:

„Art. 68. — (1) Prevederile art. 61 alin. (1) lit. a¹) intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2020.

(2) Prevederile art. 61 alin. (1) lit. a²) intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2019.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 26 iunie 2018.
Nr. 154.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea Ordonanței
Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 iunie 2018.
Nr. 505.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 114**

din 13 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 183/2014 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011, care modifică art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 care modifică art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Administrației și Internelor, în numele și pentru membrul său de sindicat, în Dosarul nr. 44.184/3/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.954D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus la dosar un punct de vedere, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.975D/2016, nr. 2.998D/2016, nr. 3.078—3.081D/2016, nr. 3.130—3.132D/2016, nr. 3.172—3.174D/2016, nr. 3.274—3.276D/2016, nr. 3.329D/2016, nr. 3.430D/2016 și nr. 3.431D/2016, având ca obiect excepții de neconstituționalitate similare, ridicate de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Administrației și Internelor, în numele și pentru membrii săi, în dosarele nr. 44.174/3/2015, nr. 44.369/3/2015, nr. 44.357/3/2015, nr. 44.327/3/2015, nr. 44.301/3/2015, nr. 44.159/3/2015, nr. 44.215/3/2015, nr. 44.330/3/2015, nr. 44.360/3/2015, nr. 44.294/3/CAF/2015, nr. 44.367/3/CAF/2015,

nr. 44.180/3/CAF/2015, nr. 44.185/3/2015, nr. 44.358/3/2015, nr. 44.355/3/2015, nr. 44.214/3/2015, nr. 44.361/3/2015 și nr. 44.187/3/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.975D/2016, nr. 2.998D/2016, nr. 3.078—3.081D/2016, nr. 3.130—3.132D/2016, nr. 3.172—3.174D/2016, nr. 3.274—3.276D/2016, nr. 3.329D/2016, nr. 3.430D/2016 și nr. 3.431D/2016 la Dosarul nr. 2.954D/2016, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

6. În dosarele Curții Constituționale nr. 2.954D/2016, nr. 3.078—3081D/2016, nr. 3.130D/2016, nr. 3.132D/2016, nr. 3.274D/2016, nr. 3.275D/2016 și nr. 3.430D/2016, prin Decizia civilă nr. 4.795 din 14 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.184/3/2015, prin încheierile din 10 noiembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 44.357/3/2015, nr. 44.327/3/2015, nr. 44.301/3/2015, nr. 44.159/3/2015, nr. 44.215/3/2015 și nr. 44.360/3/2015, prin Decizia civilă nr. 5.186 din 3 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.185/3/2015, prin Decizia civilă nr. 5.513 din 17 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.358/3/2015 și prin Decizia civilă nr. 4.796 din 14 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.361/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a „art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011, care modifică art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014, care modifică art. 13**

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014". În dosarele Curții Constituționale nr. 2.975D/2016, nr. 3.131D/2016 și nr. 3.329D/2016, prin Decizia civilă nr. 4.450 din 29 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.174/3/2015, prin Încheierea din 13 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.330/3/2015 și prin Decizia civilă nr. 5.553 din 21 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.214/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, și a dispozițiilor art. 9 alin. 1 teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013**. În dosarele Curții Constituționale nr. 2.998D/2016 și nr. 3.431D/2016, prin Decizia civilă nr. 4.680 din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.369/3/2015 și prin Decizia civilă nr. 5.099 din 31 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.187/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, a dispozițiilor pct. 2 din Legea nr. 283/2011, care modifică art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, a dispozițiilor art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, a dispozițiilor art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 care modifică art. 13 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013**. În dosarele Curții Constituționale nr. 3.172—3.174D/2016 și nr. 3.276D/2016, prin încheierile din 31 octombrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 44.294/3/CAF/2015, nr. 44.367/3/CAF/2015, nr. 44.180/3/CAF/2015 și prin Încheierea din 17 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 44.355/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, a dispozițiilor pct. 2 din Legea nr. 283/2011, care modifică art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, a dispozițiilor art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 care modifică art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013**. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Administrației și Internelor, în numele și pentru membrii săi, în cadrul soluționării recursurilor declarate de autorii excepției împotriva unor sentințe civile prin care s-au respins acțiunile formulate împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, acțiuni având ca obiect compensarea muncii suplimentare efectuate peste durata normală a programului de lucru.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „*timp liber corespunzător*”, din conținutul textelor de lege criticate, este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, nepermițând înțelegerea modului de calcul al normei de muncă lunare pentru persoanele care prestează munca în zilele de repaus săptămânal, sărbători legale sau alte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează în cadrul schimbului normal de lucru. Or, conform art. 36 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, respectându-se strict regulile gramaticale și de ortografie. Necesitatea respectării acestor condiții a fost subliniată și în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. De asemenea, autorul excepției arată că, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi nu poate fi restrâns decât prin lege, și numai pentru cazurile

determinate, or, în cazul textelor de lege criticate, restrângerea unor drepturi ori neacordarea unor sporuri s-a făcut prin ordonanțe de urgență.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 422 din 24 octombrie 2013.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 422 din 24 octombrie 2013 și nr. 612 din 6 octombrie 2015.

11. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 407 din 13 iunie 2017, în sensul că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea nu poate extinde critica autorului excepției și nu se poate raporta la un drept sau o libertate fundamentală, al cărui exercițiu să fi fost în mod neconstituțional restrâns.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere depus la dosar de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actele de sesizare, îl constituie prevederile „art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, pct. 2 din Legea nr. 283/2011, care modifică art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 care modifică art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014”. Analizând textele de lege invocate și critica formulată de autorul excepției, Curtea reține că, în realitate, acesta critică următoarele dispoziții: art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, articol introdus prin articolul unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011; art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013; art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul

cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014. Curtea reține că, în mod eronat, autorul excepției indică dispozițiile art. I art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. din 450 din 19 iunie 2014. În realitate, dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 au fost introduse prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014. Totodată, autorul excepției are în vedere dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, în forma anterioară modificării acestora prin Legea nr. 183/2014 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 956 din 29 decembrie 2014. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, dispozițiile art. 9 alin. (1) teza a doua și dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 183/2014, precum și dispozițiile art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. II art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „(1) *În anul 2012, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.*”;

— Art. 9 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „*În anul 2014, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.*”;

— Art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 183/2014: „*Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (1), în situația în care activitatea desfășurată de personalul militar, polițistii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, nu se poate compensa cu timp liber corespunzător, se acordă o majorare de 75% din baza de calcul prevăzută la alin. (4).*”;

— Art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: „*În anul 2015, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător.*”

15. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, ale art. 9 și 13 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 103/2013 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) pct. 27, 28 și, respectiv, pct. 11, din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Însă, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul principal al cauzelor în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă solicitarea de compensare a muncii suplimentare efectuate peste durata normală a programului de lucru.

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială și art. 53, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, precum și în art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, dreptul la respectarea vieții private și de familie.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate, excepția fiind invocată de același autor, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenție precum cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 407 din 13 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 21 noiembrie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora și a constatat că, la fel ca în cauza de față, autorul excepției invocă, în esență, două aspecte de neconstituționalitate, și anume faptul că dispozițiile de lege criticate au un conținut neclar și faptul că sunt contrare prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât restrâng exercițiul dreptului la muncă, fără respectarea condițiilor cerute de Legea fundamentală.

18. Curtea a reținut, la paragraful 26 al respectivei decizii, că prevederile care stabilesc compensarea muncii prestate în afara programului normal de lucru prin „*timp liber corespunzător*” nu reprezintă o reglementare cu caracter de noutate în materia dreptului muncii. Astfel, «înseși prevederile art. 122 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, prevăd, ca regulă, compensarea muncii suplimentare „*prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia*” și, numai în subsidiar, în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă, în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, art. 123 alin. (1) prevede că „*munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia*”. Rațiunea acestei reglementări este aceea de a asigura, în primul rând, refacerea psihică și fizică a organismului salariatului în urma unui volum de muncă suplimentar, astfel încât să se creeze un echilibru între timpul de muncă și timpul de odihnă și, doar în măsura în care acest lucru nu este posibil, recompensarea bănească prin acordarea unui spor». Dispozițiile de lege criticate au stabilit, ca principiu, că, în anii 2012, 2014 și 2015, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează în cadrul schimbului normal de lucru, urmau să se compenseze numai cu timp liber corespunzător. De asemenea, art. 13

alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014, a stabilit și excepțiile de la această regulă, aplicabile în anul 2014. Această reglementare a reprezentat o opțiune a legiuitorului, determinată de disponibilitățile financiare limitate de care a dispus statul în acei ani. Curtea, prin Decizia nr. 422 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 9 decembrie 2013, și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 30 octombrie 2014, paragraful 24, a reținut că „nu există obligația constituțională a statului de a asigura personalului bugetar compensare bănească pentru munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează”. De asemenea, nici Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului, din 4 noiembrie 2003, nu prevede compensarea bănească a muncii suplimentare și a muncii prestate în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, ci compensarea cu timp liber corespunzător. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că acordarea de timp liber corespunzător, ca formă exclusivă de compensare a muncii suplimentare în anumiți ani, nu reprezintă o restrângere a dreptului la muncă și astfel nu poate fi reținută critica raportată la art. 53 din Constituție.

19. Referitor la caracterul clar și previzibil al normelor de lege criticate, la paragrafele 28—30 ale Deciziei nr. 407 din 13 iunie 2017, Curtea a constatat că interpretarea termenului „corespunzător” este facilitată de o abordare sistematică a reglementării în materie. Astfel, art. 122 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii stabilește corespondența dintre numărul de ore prestate peste programul normal de lucru și salariul convenit pentru orele libere acordate în compensarea muncii suplimentare. În acest context, termenul „corespunzător” are semnificația de „potrivit cu” sau, mai precis, de „echivalent

cu”. Cu aceeași semnificație, Codul muncii folosește termenul „corespunzător” și în alte articole, așa cum este art. 19, în care se referă la acordarea de „despăgubiri corespunzătoare prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării de către angajator a obligației de informare”, art. 24 privind „daune-interese corespunzătoare prejudiciului” acordate angajatorului, ca urmare a nerespectării clauzei de neconcurență sau art. 52 alin. (3), care se referă la reducerea timpului de muncă „cu reducerea corespunzătoare a salariului”. Această interpretare a sintagmei „*timp liber corespunzător*” se regăsește și în actele normative date în aplicarea textelor de lege supuse analizei de constituționalitate, în care se prevede, în mod expres, că, pentru compensarea muncii suplimentare, se acordă același „număr de ore libere cu numărul de ore lucrate”. Acordarea orelor libere se face în concordanță cu prevederile legale referitoare la durata normală a timpului de lucru, indiferent de modul în care se realizează repartizarea programului de muncă, astfel încât, prin cumularea orelor lucrate în regim normal și suplimentar, să nu fie depășită această durată. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea a stabilit că dispozițiile de lege criticate au un conținut clar, predictibil, iar aspectele invocate de autorul excepției nu relevă decât probleme de aplicare a legii, asupra cărora, însă, instanța de contencios constituțional nu este competentă să se pronunțe.

20. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care se referă la dreptul la un proces echitabil și dreptul la respectarea vieții private și de familie, la paragraful 32 al Deciziei nr. 407 din 13 iunie 2017, Curtea a reținut că acestea, prin conținutul lor, nu au incidență în cauză. De altfel, autorul excepției nici nu motivează modul în care textele de lege criticate ar aduce atingere acestor prevederi convenționale.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Administrației și Internelor, în numele și pentru membrii săi, în dosarele nr. 44.184/3/2015, nr. 44.174/3/2015, nr. 44.369/3/2015, nr. 44.357/3/2015, nr. 44.327/3/2015, nr. 44.301/3/2015, nr. 44.159/3/2015, nr. 44.215/3/2015, nr. 44.330/3/2015, nr. 44.360/3/2015, nr. 44.294/3/CAF/2015, nr. 44.367/3/CAF/2015, nr. 44.180/3/CAF/2015, nr. 44.185/3/2015, nr. 44.358/3/2015, nr. 44.355/3/2015, nr. 44.214/3/2015, nr. 44.361/3/2015 și nr. 44.187/3/2015 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 art. 7 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 9 alin. (1) teza a doua și art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 183/2014 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2014 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 313

din 9 mai 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, obiecție formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal, Uniunii Salvați România și Partidului Mișcarea Populară, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 1.720 din 12 aprilie 2018, secretarul general al Senatului a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.757 din 13 aprilie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 519A/2018.

3. În **motivarea sesizării de neconstituționalitate** autorii arată că propunerea legislativă a fost elaborată avându-se în vedere următoarele principale obiective: pe de o parte, introducerea cerinței ca la constituirea ariilor naturale protejate să se ia în considerare și prevederile planurilor urbanistice generale, care să nu poată fi modificate până la termenul de actualizare prevăzut de legislația în vigoare privind amenajarea teritoriului și urbanismului, în acest sens, operând modificarea art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, și, pe de altă parte, introducerea posibilității de a modifica limitele ariilor naturale protejate prin scoaterea din interiorul ariilor a suprafețelor pentru care, la data de 29 iunie 2007, existau licențe de concesiune a activității miniere, instituirea unei zone tampon necesare creării de drumuri de acces la perimetrul minier, precum și compensarea suprafeței de teren scoase din interiorul ariei naturale protejate cu o suprafață echivalentă cu suprafața majorată cu suprafața zonei tampon, sens în care au fost introduse patru noi alineate la art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007.

4. Autorii susțin că legea supusă controlului încalcă scopurile și prevederile directivelor europene din domeniul mediului, principiile europene care fundamentează domeniul (îndeosebi principiul precauției) și intră în contradicție flagrantă cu obligațiile statului de a asigura refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, menținerea echilibrului ecologic și creșterea calității vieții, obligații prevăzute de art. 35, art. 135 alin. (2) lit. e) și f) și art. 148 din Constituție. Existența ariilor naturale protejate și

păstrarea coerenței lor sunt elemente-cheie pentru menținerea echilibrului ecologic și asigurarea dreptului la un mediu sănătos garantat de Constituție. România deține zone naturale valoroase care au fost desemnate ca arii naturale protejate, în conformitate cu categoriile stabilite de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii, dar și cu siturile din rețeaua europeană Natura 2000. Toate aceste zone, denumite generic în legislația națională arii naturale protejate, sunt reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007. Legea pentru modificarea și completarea ordonanței de urgență înlătură protecția pe care trebuie să o acorde ariilor protejate, generând încălcarea principiului priorității ariilor protejate față de orice alte obiective și a principiului precauției.

5. Primul principiu este consacrat de art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, care prevede că regimul de arie naturală protejată are prioritate în fața altei dezvoltări, iar excepțiile sunt de strictă interpretare. Or, prin modificarea adoptată, amplasamentele pe care sunt aprobate licențe de exploatare miniere pierd statutul de protecție, instituindu-se principiul opus, conform căruia proiectele de minerit sunt prioritare în fața ariilor protejate peste care acestea se suprapun. Autorii arată că „faptul că proiectele de minerit sunt dezvoltări incompatibile într-o arie naturală protejată este statuat chiar de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii, care a adoptat o recomandare pentru Congresul Mondial pentru Conservare din octombrie 2000 desfășurat la Amman, în Iordania, prin care sugera că mineritul nu ar trebui să se practice în anumite categorii de arii protejate. Recomandarea 2.82 include o secțiune care *«Cere tuturor statelor membre ale UICN să interzică prin lege orice activități de prospecțiuni și extracție a resurselor minerale în ariile protejate ce corespund categoriilor UICN I—IV de management al ariilor protejate»*. Recomandarea mai include, de asemenea, un paragraf referitor la categoriile V și VI de arii protejate: *«în categoriile V și VI, vor fi acceptate activități de prospectare și extracție localizată numai dacă natura și mărimea activităților propuse pentru proiectul minier indică o compatibilitate între activitățile proiectului și obiectivele ariilor protejate»*. Aceasta este o recomandare și în niciun caz o obligare a guvernelor; unele au interzis mineritul în ariile protejate din categoriile I-IV, altele însă nu. Din aceste motive, mineritul este genul de obiectiv față de care aria naturală protejată ar trebui să fie prioritară, și nu invers”.

6. Directiva 92/43/CEE a Consiliului privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică prevede că singurele considerente care pot fi invocate pentru a permite realizarea unui plan sau proiect cu incidență asupra ariei de importanță comunitară sunt cele legate de sănătatea sau siguranța publică, de anumite consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu sau alte motive cruciale de interes public major, în cel din urmă caz fiind necesar și avizul Comisiei Europene. Or soluția normativă propusă prin pct. 2 al articolului unic din legea care face obiectul prezentei sesizări, de a modifica limitele ariilor naturale protejate, categorie care înglobează și ariile de importanță comunitară protejate prin

Directivă, în vederea exploatarei de resurse minerale neregenerabile, nu face parte din niciuna dintre situațiile de excepție enumerate limitativ, care sunt de strictă interpretare și aplicare.

7. În susținerea criticilor de neconstituționalitate, sunt invocate jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și răspunsul Directoratului General pentru Mediu (DG Environment) al Comisiei Europene, adresat Federației Natura 2000, din data de 30 octombrie 2017, cu privire la sesizarea având ca obiect proiectul de lege privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007. În răspunsul DG Environment (care citează din decizii ale Curții de Justiție a Uniunii Europene), se arată că proiectele miniere nu se încadrează printre cele care permit modificarea limitelor ariilor naturale protejate, așa zisa „modificare a limitelor ariilor naturale protejate” reprezentând, în fapt, o declasare a acestora.

8. Cel de-al doilea principiu pretins a fi încălcat este principiul precauției, prevăzut la art. 191 alin. (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit căruia politica Uniunii în domeniul mediului urmărește un nivel ridicat de protecție, ținând seama de diversitatea situațiilor din diferitele regiuni ale Uniunii. Aceasta se bazează pe principiile precauției și acțiunii preventive, pe principiul remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor provocate mediului și pe principiul „poluatorul plătește”. Potrivit Comisiei Europene, principiul precauției poate fi invocat atunci când un fenomen, un produs sau un proces poate avea efecte periculoase, identificate printr-o evaluare științifică și obiectivă, iar aceasta evaluare nu permite determinarea cu suficientă certitudine a riscului. Aplicarea principiului precauției se înscrie astfel în cadrul general al analizei riscurilor (care include, pe lângă evaluarea riscurilor, și gestionarea și comunicarea riscurilor), mai exact, în contextul gestionării riscurilor, care corespunde fazei de luare a deciziei. Legea de modificare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 a fost adoptată fără o evaluare care să permită determinarea cu suficientă certitudine a riscului. Evaluările științifice și expertizele care au stat la baza fundamentării directivelor europene din domeniul mediului arată că mineritul nu este o activitate compatibilă cu ariile naturale protejate și nu se înscrie în categoria celor pentru care se permit excepții pentru modificarea limitelor (declasarea) ariilor naturale protejate. Aceste prevederi au la bază studii care identifică potențialele efecte negative, pornind de la evaluarea datelor științifice disponibile. În condițiile în care nici măcar nu sunt cunoscute ariile naturale protejate care ar putea fi afectate de acest proiect legislativ, gradul de incertitudine științifică este implicit. Nefiind cunoscute ariile naturale protejate care ar urma să fie afectate, este, practic, absolut imposibil de evaluat modul în care va fi afectată coerența rețelei europene de arii naturale protejate. Așadar, compensarea cu o suprafață echivalentă, evaluată și clasată ca arie naturală protejată, nu este suficientă pentru a modifica/declasa o altă arie naturală protejată. Pentru aceasta e nevoie de o evaluare care să stabilească, pe de o parte, că motivele și scopurile pentru care s-a instituit regimul de protecție pentru aria naturală protejată nu vor fi afectate, iar pe de altă parte, că nu va fi afectată coerența rețelei europene de arii naturale protejate. Legea supusă controlului de constituționalitate eludează, practic, acest lucru.

9. În concluzie, încălcând principiul priorității ariilor protejate față de orice alte obiective și principiul precauției, legea de modificare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 încalcă efectiv protecția instituită asupra ariilor naturale protejate, care asigură menținerea echilibrului ecologic și care garantează dreptul la un mediu sănătos. Raportat la cauza de față, autorii sesizării apreciază că sunt îndeplinite condiționalitățile privind incidența prevederilor art. 148 din Constituție, respectiv art. 37 din Carta Drepturilor Fundamentale

a Uniunii Europene, art. 191 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și art. 6 din Directiva habitate, respectiv art. 4 din Directiva păsări au un conținut clar, precis și neechivoc, pe de o parte, și prin conținutul lor normativ, dispozițiile europene enunțate vizează, în mod direct, protecția dreptului la un mediu sănătos, consacrat de art. 35 din Constituție, deci au relevanță constituțională, pe de altă parte, astfel că sancționarea neconcordanței normative dintre actul normativ național și actele normative europene revine Curții Constituționale, și nu legiuitorului ori instanțelor judecătorești. Pe cale de consecință, pct. 2 al articolului unic din Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice încalcă art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

11. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis, cu Adresa nr. 2/4.120 din 26 aprilie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.162 din 26 aprilie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate, apreciind că aceasta este neîntemeiată. Una dintre obligațiile pozitive ale statului, pe lângă obligația generală de a recunoaște dreptul la un mediu sănătos, este prevăzută la art. 35 alin. (2) din Constituție și constă în asigurarea cadrului legislativ pentru asigurarea acestui drept. Această obligație trebuie corelată, prin interpretarea sistematică a textelor constituționale, cu obligația specifică titularilor dreptului de proprietate, prevăzută de art. 44 alin. (7) din Constituție. Dispozițiile art. 56¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, cu modificările și completările ulterioare, au făcut imposibilă modificarea limitelor ariilor naturale protejate în mai multe situații, cum ar fi: corectarea unor erori majore privind suprafața ariei, constatate, în timp, după apariția Legii nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a III-a zone protejate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 12 aprilie 2000, cu modificările ulterioare, și posibilitatea majorării ariei naturale prin includere voluntară a unor noi suprafețe, posibilitatea majorării suprafeței ariei naturale prin includerea voluntară a unor suprafețe noi sau posibilitatea scoaterii din interiorul ariei naturale a unor suprafețe de teren aferente perimetrului de exploatare a resurselor minerale, pentru care existau, la data instituirii regimului de arie naturală protejată, o hotărâre de Guvern, în vigoare, pentru aprobarea licenței de concesiune a activității miniere de exploatare, în temeiul legislației miniere în vigoare la data emiterii acestora. Licențele existente nu au putut fi valorificate până în prezent, după declararea statutului de arie naturală protejată, perimetrele miniere suprapuse peste acestea au intrat într-un proces de evaluare specific ariilor naturale protejate, astfel, procedurile de evaluare a mediului fiind mult întârziate, ducând în situația prezentă când nicio exploatare nu poate să funcționeze în regim de suprapunere peste o arie naturală protejată. Licențele miniere, valabil acordate la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 prin hotărâre a Guvernului, nu pot fi valorificate, deși art. 21 alin. (2) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, statuează că „Prevederile legale existente la data intrării în vigoare a licenței rămân valabile pe toată durata acesteia, cu excepția apariției unor eventuale dispoziții legale favorabile titularului”. Prin urmare, exploatarea miniere au fost închise sau sunt în pericol de a fi închise, resursele miniere nu mai pot fi exploatare, iar impactul economic și social este mare. Or legea criticată a avut în vedere aceste aspecte, modificările

propuse rezolvând, în cea mai mare parte, contradicțiile existente între legislația de mediu și legislația minieră.

12. Interpretând prevederile art. 135 alin. (2), în corelație cu dispozițiile art. 47 din Constituție, ambele norme constituționale se referă concret la obligația statului de a lua „măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”. Astfel, prin dispozițiile legii adoptate, președintele Camerei Deputaților consideră că nu au fost încălcate prevederile constituționale privind refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

13. În ceea ce privește obiecția formulată prin raportare la prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, președintele Camerei Deputaților susține că acestea nu sunt întemeiate, deoarece „Regula în materia raportului dintre dreptul intern și cel internațional public rezultă din prevederile art. 11 din Constituție, care precizează că, în general, tratatele ratificate de Parlament potrivit legii fac parte din dreptul intern, adică încorporarea le face interpretabile și aplicabile după aceleași reguli ca și toate celelalte norme care provin de la puterea de stat. În actuala stare de lucruri, Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană nu conține nicio precizare cu privire la modalitatea de aplicare a dreptului comunitar. În aceste condiții, dispoziția art. 148 alin. (2) din Constituție restrânge parțial și, totodată, extinde parțial sfera de aplicare a priorității dreptului comunitar față de ceea ce pare să fie consacrat pe cale jurisprudențială în cadrul Uniunii Europene. Consecință directă a pluralismului juridic, legea internă nu poate fi invalidată în cadrul ordinii juridice interne datorită faptului că nu este compatibilă cu dreptul comunitar, așa cum corect a statuat și Curtea Constituțională a României (Decizia Curții Constituționale nr. 59/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 februarie 2007)”. Totodată, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 137/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, statuează că, în situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil. Toate aceste aspecte converg spre a demonstra faptul că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de judecată. Mai mult, Curtea reține că, în cazul în care s-ar accepta punctul de vedere contrar, în sensul că instanța constituțională poate stabili constituționalitatea sau neconstituționalitatea unui text de lege raportat la prevederile unui act comunitar, ar încălca, în mod evident, competențele Curții de Justiție a Uniunii Europene, din moment ce aceasta are competența să interpreteze tratatele (art. 267 din tratat).

14. În concluzie, președintele Camerei Deputaților apreciază că, de vreme ce actul normativ nu aduce atingere suprafețelor totale a ariilor naturale protejate, realizându-se o compensare a suprafețelor care au licențe de concesiune pentru exploatarea de resurse minerale neregenerabile cu suprafețe adiacente ariei naturale protejate, sesizarea de neconstituționalitate înaintată Curții Constituționale este neîntemeiată, astfel încât propune respingerea acesteia.

15. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul

ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

16. **Obiectul criticilor de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, dispoziții care au următorul conținut:

„*Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*Art. 10. — Modul de constituire a ariilor naturale protejate ia în considerare interesele comunității locale, încurajându-se menținerea practicilor și cunoștințelor tradiționale locale în valorificarea acestor resurse în beneficiul comunității locale, precum și prevederile din Planurile Urbanistice Generale, care nu pot fi modificate până la termenul de actualizare prevăzut de legislația în vigoare privind amenajarea teritoriului și urbanismul. Suprafețele de teren aflate în intravilanul localităților, la data constituirii ariei naturale protejate pot fi introduse în interiorul ariei naturale protejate, numai în cazuri temeinic justificate într-un capitol separat al studiului de fundamentare științifică.*»

2. *La articolul 56¹, după alineatul (3) se introduc patru noi alineate, alin. (4) – (7), cu următorul cuprins:*

«*(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), modificarea limitelor ariilor naturale protejate este posibilă, prin scoaterea unor suprafețe din interiorul ariilor naturale protejate, dacă, pentru suprafețele respective, la data de 29 iunie 2007, erau aprobate, prin hotărâre a Guvernului, licențe de concesiune pentru exploatarea de resurse minerale neregenerabile, în temeiul legislației miniere în vigoare. Noile limite ale ariilor naturale protejate vor fi trasate astfel încât perimetrul exploatarea miniere și drumurile de acces la exploatarea să fie în afara ariei naturale protejate. Suplimentar, între noile limite ale ariei naturale protejate și limitele exploatarea miniere va fi păstrată o zonă minimă, tampon, de lățime 100 metri, pe toată lungimea de grănițuire.*

(5) Modalitatea de modificare a limitelor, prevăzută la alin. (4), se realizează, la cererea titularului de licență, prin act administrativ al conducătorului autorității publice centrale de protecție a mediului. Modificarea se avizează, numai în situația în care, prin grija și pe cheltuiala titularului de licență, se instituie regimul de arie naturală protejată pe o altă suprafață adiacentă ariei naturale protejate, situată oriunde pe granița acesteia. Suprafața minimă adusă în compensare va fi echivalentă cu suprafața scoasă de pe teritoriul ariei naturale protejate, majorată cu zona-tampon.

(6) Cererea de modificare a limitelor este însoțită de o copie a hotărârii Guvernului privind aprobarea licenței de concesiune a activității miniere de exploatarea, dovada deținerii terenurilor aduse în compensare, dovedită prin contracte de vânzare-cumpărare, schimb de terenuri, donație, concesiune sau alte înscrisuri care dovedesc posesia, sau acceptul scris al proprietarilor de terenuri pentru includerea terenului în aria naturală protejată. Toate documentele referitoare la limitele terenurilor, cele introduse sau scoase de pe teritoriul ariei naturale protejate, după caz, sunt însoțite de o documentație elaborată în sistemul de protecție STEREO 70 sau GIS.

(7) Modificarea limitelor ariilor naturale protejate prin extinderea suprafeței ocupate este posibilă, dacă suprafețele suplimentare îndeplinesc condițiile avute în vedere la desemnarea unei arii naturale protejate, în condițiile art. 11.

Pentru suprafețele nou-introduse se aplică aceleași măsuri de protecție, conservare și utilizare stabilite pentru aria naturală protejată la care se alipesc.»

17. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 35 privind dreptul la un mediu sănătos, art. 135 alin. (2) lit. e) și f) privind obligațiile statului de a asigura refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții și ale art. 148 referitoare la integrarea în Uniunea Europeană.

18. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la **verificarea admisibilității acesteia**. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.” Astfel, se constată că actul supus controlului de constituționalitate este o lege adoptată de Parlamentul României, sesizarea fiind formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal, Uniunii Salvați România și ale Partidului Mișcarea Populară, subiect de drept care întrunește, potrivit dispozițiilor legale, calitatea de titular al sesizării Curții Constituționale cu obiecții de neconstituționalitate.

19. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată și prin raportare la art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile”. Cu privire la acest aspect, se constată că Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice a fost adoptată, în procedură normală, de Camera Deputaților, Cameră decizională, în data de 4 aprilie 2018, și a fost depusă la secretarul general și anunțată în plenul Camerei Deputaților pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii în data de 10 aprilie 2018. Sesizarea formulată de un număr de 29 de senatori, care formează obiectul prezentei cauze, a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 13 aprilie 2018, deci în cadrul termenului de 5 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată în termenul legal, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă.

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

21. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea reține că, dată fiind necesitatea compatibilizării legislației naționale cu cea a Uniunii Europene în domeniul protecției naturii și ținând cont de faptul că prevederile Directivei 79/409/CEE privind conservarea păsărilor sălbatice și ale Directivei 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de floră și faună sălbatice trebuiau transpuse în legislația națională, legiuitorul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 442 din 29 iunie 2007, care, în prezent, prevede la art. 10 că „Modul de constituire a ariilor naturale protejate va lua în considerare interesele comunităților locale, încurajându-se menținerea practicilor și cunoștințelor tradiționale locale în valorificarea acestor resurse în beneficiul comunităților locale”, în vreme ce art. 56¹ alin. (3) statuează că „Modificarea limitelor ariilor naturale protejate de interes național, în sensul delimitării unei precizii mai bune, se face la inițiativa structurii de administrare/custodelui ariei naturale protejate în baza unui studiu științific, cu avizul consiliului științific, cu aprobarea autorității publice centrale pentru protecția mediului și pădurilor. În cazul ariilor naturale protejate de interes național, fără limite identificate până la aprobarea prezentei ordonanțe de urgență a Guvernului prin lege, stabilirea limitelor și modificarea lor se fac prin hotărâre a Guvernului, la propunerea custodelui ariei naturale protejate respective, în baza unui studiu științific, cu avizul Academiei Române și cu aprobarea autorității publice centrale pentru protecția mediului și pădurilor”.

22. Propunerea de lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, inițiată de un număr de 36 de deputați și senatori și înaintată Senatului României, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 4 aprilie 2017, prezintă în expunerea de motive argumentul că dispozițiile art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 au făcut imposibilă modificarea limitelor unor arii naturale protejate în mai multe situații, precum „corectarea unor erori majore privind suprafața ariei, constatate, în timp, după apariția Legii nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a III-a — zone protejate; posibilitatea majorării suprafeței ariei naturale prin includerea, voluntară, a unor noi suprafețe sau posibilitatea scoaterii din interiorul ariei naturale a unor suprafețe de teren aferente perimetrului de exploatare a resurselor minerale, pentru care existau, la data instituirii regimului de arie naturală protejată, o hotărâre de Guvern, în vigoare, pentru aprobarea licenței de concesiune a activității miniere de exploatare, în temeiul legislației miniere în vigoare la data emiterii acestora”. Consecința prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 a fost aceea că „licențele existente nu au putut fi valorificate până la data prezentei inițiative legislative, după declararea statutului de arie naturală protejată, perimetrele miniere suprapuse peste acestea au intrat într-un proces de evaluare specific ariilor naturale protejate, astfel, procedurile de evaluare a mediului fiind mult întârziate, ducând în situația prezentă când, nicio exploatare nu poate să funcționeze în regim de suprapunere peste o arie naturală protejată”. Cu alte cuvinte, efectul a dus „la o situație nedorită de aplicare retroactivă a legislației de mediu”. Licențele miniere valabile la data apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007, licențe aprobate prin hotărâri de Guvern nu pot fi valorificate, deși Legea minelor nr. 85/2003, lege organică, statuează la art. 21 alin. (2) că „Prevederile legale existente la data intrării în vigoare a licenței rămân valabile pe toată durata acesteia, cu excepția apariției unor eventuale dispoziții legale favorabile titularului”. Prin urmare, inițiatorii legii modificatoare apreciază că „situația trebuie rezolvată, exploatarea miniere au fost închise sau sunt în pericol de a fi închise. Resursele minerale nu mai pot fi exploatare. Impactul economic și social este mare. Având în vedere aceste aspecte, consideră că modificările propuse prin prezenta inițiativă legislativă rezolvă cea mai mare parte a contradicțiilor existente între legislația de mediu și legislația minieră, situație care a încălcat principiul constituțional al neretroactivității legilor”.

23. Critica de neconstituționalitate a legii modificatoare vizează două aspecte: pe de o parte, nerespectarea dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul cetățenilor la un mediu

sănătos și la obligațiile corelative ale statului de a asigura refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, menținerea echilibrului ecologic, precum și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, și, pe de altă parte, nerespectarea unor acte de drept european [art. 191 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Directiva 92/43/CEE a Consiliului privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică, Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea pasărilor sălbatice] raportate la prevederile art. 148 din Constituție.

24. **Cu privire la primul aspect**, Curtea reține că modificarea dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 vizează modul de constituire a ariilor naturale protejate, care trebuie să ia în considerare, pe lângă interesele comunității locale, și prevederile din planurile urbanistice generale, astfel că suprafețele de teren, aflate în intravilanul localităților la data constituirii ariei naturale protejate, pot fi introduse în interiorul ariei naturale protejate numai în cazuri temeinic justificate, pe baza unui studiu de fundamentare științifică. Modificarea operată prevede posibilitatea includerii în aria naturală protejată a unor suprafețe de teren din intravilanul localităților aflate în proximitatea zonelor care întrunesc condițiile de constituire a ariilor naturale protejate, în măsura în care un studiu științific justifică temeinicia unei atare operații. Astfel, noua prevedere asigură un just echilibru între dreptul comunității pentru un mediu sănătos și rigorile impuse de calificarea zonei urbane ca arie naturală protejată, care trebuie să își găsească fundamentarea într-o cercetare cu caracter științific.

25. De asemenea, noua lege completează dispozițiile referitoare la modificarea limitelor ariilor naturale protejate de interes național, introducând o excepție de la norma cu caracter general consacrată de legislația în vigoare, respectiv scoaterea unor suprafețe din interiorul ariilor naturale protejate, dacă, pentru suprafețele respective, la data de 29 iunie 2007 (data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007), erau aprobate, prin hotărâre a Guvernului, licențe de concesiune pentru exploatarea de resurse minerale neregenerabile, în temeiul legislației miniere în vigoare, excepție care operează în condițiile stabilite de noua reglementare. Operația de scoatere a unor suprafețe din interiorul ariilor naturale protejate se realizează, la cererea titularului de licență, în următoarele condiții: (i) prezentarea unei copii a hotărârii Guvernului privind aprobarea licenței de concesiune a activității miniere de exploatare; (ii) aducerea, prin grija și pe cheltuiala titularului de licență, a unei suprafețe în compensare echivalentă cu suprafața scoasă de pe teritoriul ariei naturale protejate, majorată cu zona tampon în lățime 100 metri, pe toată lungimea de grănițuire; (iii) dovada deținerii terenurilor aduse în compensare: contract de vânzare-cumpărare sau de schimb de terenuri, donație, concesiune sau alte înscrisuri care dovedesc posesia, sau acceptul scris al proprietarilor de terenuri pentru includerea terenului în aria naturală protejată; (iv) documentația elaborată în sistemul de protecție STEREO 70 sau GIS aferentă documentelor referitoare la limitele terenurilor introduse sau scoase de pe teritoriul ariei naturale protejate, după caz; (v) emiterea actului administrativ al conducătorului autorității publice centrale de protecție a mediului, în situația în care suprafețele suplimentare îndeplinesc condițiile avute în vedere la desemnarea unei arii naturale protejate, în condițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007.

26. Din analiza dispozițiilor criticate, Curtea constată că verificarea îndeplinirii cumulative a condițiilor prevăzute de noua lege este subsecventă condiției principale, *sine qua non*, respectiv scoaterea din aria naturală protejată să vizeze o suprafață pentru care, la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007, erau aprobate, prin hotărâre

a Guvernului, licențe de concesiune pentru exploatarea de resurse minerale neregenerabile, în temeiul legislației miniere în vigoare. Cu alte cuvinte, legea nouă îndepărtează de sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 acele situații de fapt și de drept existente la data intrării în vigoare a acestui act normativ, situații care erau supuse unui regim juridic diferit reglementat de legislația minieră în vigoare la data respectivă. Practic, începând cu data de 29 iunie 2007, prevederile ordonanței de urgență s-au aplicat retroactiv asupra unor acte juridice încheiate anterior (licențe de concesiune pentru exploatarea de resurse minerale neregenerabile), lipsindu-le de efecte juridice. Sub acest aspect, legea de modificare a ordonanței de urgență prezintă caracter reparator, instituind, pentru viitor, o excepție de la aplicarea prevederilor actului normativ pentru acele situații (determinate juridic într-un act administrativ valid — hotărâre a Guvernului), care erau guvernate de o legislație specială la momentul încheierii lor. Pe de altă parte, însă, legea instituie o serie de condiții pe care titularul licenței de exploatare a resurselor minerale neregenerabile trebuie să le îndeplinească pentru a putea scoate suprafețele care fac obiectul licenței din interiorul ariilor naturale protejate, în vederea valorizării contractului de concesiune pe care l-a încheiat în mod valabil cu statul. Sarcinile care îi incumbă implică aducerea, prin grija și pe cheltuiala proprie, a unei suprafețe în compensare, echivalentă cu suprafața scoasă de pe teritoriul ariei naturale protejate, majorată cu zona tampon corespunzătoare, suprafață care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, referitoare la desemnarea unei arii naturale protejate. În lipsa acestei compensări, titularul licenței de concesiune pierde dreptul său de exploatare asupra terenului aflat în aria naturală protejată, care rămâne supus regimului juridic al legislației care privește ariile naturale protejate și conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice.

27. Curtea constată că, prin introducerea unor prevederi referitoare la stabilirea limitelor ariilor naturale protejate de interes național, modificările operate asigură cadrul normativ care să țină seama, pe de o parte, de dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și, pe de altă parte, de accesul liber al persoanei la o activitate economică, precum și libera inițiativă, în condițiile stabilite prin lege. Or, în acest caz, ținând cont de importanța domeniului vizat, legiuitorul a înțeles să reglementeze protecția naturii, în acord cu prevederile Directivei 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea pasărilor sălbatice și ale Directivei 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de floră și faună sălbatice, statuând în mod restrictiv condițiile în care în ariile naturale protejate poate fi desfășurată activitatea de exploatare a resurselor naturale, în condițiile în care această piață este una reglementată, supusă autorizării statului, deci controlată de autoritatea publică. Măsura este de natură să asigure un **just echilibru între cerințele de interes general referitoare la dreptul la un mediu sănătos și interesul privat al operatorilor economici care au concesionat terenuri în vederea exploatării lor miniere** și întrunește exigențele referitoare la caracterul adecvat și necesar realizării scopului pentru care au fost edictate.

28. Așa fiind, în raport cu prevederile europene mai sus menționate, rezultă că demersul normativ și-a atins finalitatea propusă, prin îndeplinirea condițiilor de fond cerute de dispozițiile celor două directive, și au conciliat interese legitime concurente, consolidând astfel cadrul legislativ național în domeniu.

29. În acest context normativ, național și european, împrejurarea că, ulterior adoptării Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 57/2007, legiuitorul vine să statueze cu privire la situații juridice *pendinte* la data intrării în vigoare a actului normativ, pe care acesta le-a omis la momentul legiferării, nu poate constitui un impediment constituțional în calea modificării acestor dispoziții, care, în considerarea argumentelor înfățișate în prealabil și în cadrul marjei proprii de apreciere a legiuitorului, mențin conformitatea dreptului intern cu actele obligatorii ale Uniunii Europene. Norma națională cu caracter general rămâne neschimbată și prezervă garanțiile dreptului la un mediu sănătos și echilibrat ecologic, în acord cu dreptul european în materie.

30. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că modificările prevăzute de dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice **sunt constituționale prin raportare la prevederile referitoare la dreptul cetățenilor la un mediu sănătos, consacrate de art. 35 din Constituție, și la obligațiile corelative ale statului de a asigura refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, menținerea echilibrului ecologic, precum și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, prevăzute de art. 135 alin. (2) lit. e) și f) din Constituție.**

31. Cu privire la critica referitoare la nerespectarea unor acte de drept european, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, și prin Decizia nr. 921 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 21 septembrie 2011, Curtea a statuat că „folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, ca normă interpusă celei de referință, implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă; pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor

juducătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.”

32. Potrivit celor susținute de autorii obiecției de neconstituționalitate, normele de drept european interpusă în cadrul controlului de constituționalitate celei de referință consacrate de art. 148 alin. (4) din Constituție sunt cele cuprinse în Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea pasărilor sălbatice și în Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de floră și faună sălbatice, precum și prevederile art. 191 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene care consacră obiectivele politicii Uniunii în domeniul mediului. Normele trebuie supuse examenului dublei condiționalități: pe de o parte, reglementarea să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, normele trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul lor normativ să susțină posibila încălcare a Constituției de către legea supusă controlului.

33. Dacă, în ceea ce privește prima condiție, normele de drept european pot fi considerate clare, precise, detaliind aspecte de conținut ale dreptului la un mediu sănătos, în ceea ce privește cea de-a doua condiție, Curtea constată că normele europene invocate protejează aceeași valoare fundamentală consacrată expres în art. 35 din Constituția României, respectiv dreptul la un mediu sănătos, astfel că relevanța lor constituțională pe care s-ar putea întemeia un control de constituționalitate prin raportare indirectă la aceste norme este absorbită de norma constituțională, căreia i se circumscrie protecția dreptului fundamental la un mediu sănătos. Or, în condițiile în care, în urma controlului efectuat de Curte prin raportare la art. 35 din Constituție, s-a constatat conformitatea legii de modificare a ordonanței de urgență cu acest drept, Curtea apreciază că argumentele privind constituționalitatea legii în raport cu norma constituțională expresă sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în analiza întemeiată pe art. 148 din Constituție.

34. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal, Uniunii Salvați România și Partidului Mișcarea Populară și constată că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Pentru magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu,
semnează, în temeiul art. 426 alin. (4)
din Codul de procedură civilă,
prim-magistrat-asistent delegat,
Claudia-Margareta Krupenschi

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009
privind organizarea și finanțarea rezidențiatului**

Având în vedere că Ministerul Sănătății organizează admiterea în rezidențiatul pe posturi și pe locuri, prin concurs național, cu tematică și bibliografie unică, la nivelul instituțiilor de învățământ superior medical cu facultăți de medicină, medicină dentară și farmacie acreditate, în sesiune unică, în trimestrul IV al fiecărui an,

în considerarea faptului că pregătirea în rezidențiat reprezintă un proces continuu de pregătire teoretică și practică, în acord cu necesitățile din teritoriu și pentru unitățile sanitare publice din zone deficitare,

având în vedere că în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care la finele repartitiei candidaților promovați la concursul de rezidențiat rămân locuri/posturi de rezident neocupate, Ministerul Sănătății poate organiza, pentru ocuparea acestora, o sesiune extraordinară de concurs de rezidențiat în primul semestru al anului următor,

ținând cont de faptul că în prezent România se confruntă cu un deficit major de medici specialiști, deficit care se va adânci în următorii ani, numărul acestora posibil să atingă cifra de 12.000 de specialiști în următorii 15 ani,

deoarece migrația personalului de specialitate medico-sanitar bine pregătit și cu experiență profesională este o realitate care își pune amprenta asupra sistemului public sanitar, fapt ce a condus la reale dificultăți în ceea ce privește o optimă funcționare a întregii activități desfășurate în unitățile sanitare publice, precum și în asigurarea efectivă a accesului egal al cetățenilor la îngrijirile medicale și creșterea calității vieții,

ținând cont de faptul că problema subfinanțării sistemului medical din România și, implicit, a cadrelor medicale presupune identificarea unor soluții alternative imediate în vederea asigurării unei forțe de muncă suficiente și bine pregătite la nivel național,

în vederea asigurării unui cadru coerent instituțional și necesar pentru asigurarea formării acestei categorii profesionale în toate activitățile medicale necesare unui sistem sanitar adecvat,

în vederea reducerii cheltuielilor pentru organizarea unui nou concurs de rezidențiat și pentru utilizarea judicioasă a resurselor umane implicate,

dat fiind faptul că, în urma repartitiei candidaților promovați la concursul de rezidențiat organizat în sesiunea noiembrie 2017, un număr important de candidați care, deși au obținut punctajul minim de promovare stabilit de metodologia de concurs, nu au mai avut posibilitatea de a deveni rezidenți, întrucât s-au clasat în afara numărului de locuri/posturi publicat la concurs, persoane care ar putea migra către statele membre ale Uniunii Europene sau ar alege reconversia profesională, fapt ce va accentua deficitul de personal medical de specialitate cu care se confruntă rețeaua de asistență medicală publică și privată,

luând în considerare necesitatea formării unui număr suficient de specialiști care să ofere suportul pentru creșterea calității stării de sănătate a populației, asigurarea medicilor din dispensarele școlare sau serviciile de ambulanță sau centrele de permanență, reducerea mortalității infantile,

ținând cont că se impune crearea cadrului legal necesar îmbunătățirii calității serviciilor medicale oferite populației, în principal, în zonele defavorizate din punct de vedere socio-economic prin facilitarea accesului pe piața muncii a medicilor tineri,

având în vedere că, în cazul neadoptării măsurilor propuse, nu se poate asigura îndeplinirea principalului rol al Guvernului de a realiza politica în domeniul sănătății, cu repercusiuni directe asupra cetățenilor, elemente care vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 31 august 2009, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 18¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18¹. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 16 și 18, în cazul în care la finele repartitiei candidaților promovați la concursul de rezidențiat rămân locuri/posturi de rezident neocupate, Ministerul Sănătății poate organiza redistribuirea, la cerere, a candidaților care la concursul de rezidențiat din sesiunea precedentă au fost declarați respinși, deși au obținut punctajul minim de promovare stabilit de metodologia de concurs, aprobată prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului educației naționale, dar s-au clasat în afara numărului de locuri/posturi publicat la concurs.

(2) În situația în care în sesiunea anterioară nu există candidați cu punctaj de promovare sau după redistribuirea

prevăzută la alin. (1) au mai rămas locuri/posturi neocupate, Ministerul Sănătății poate organiza, în primul semestru al anului următor, o sesiune extraordinară a concursului de rezidențiat.”

2. După articolul 18¹ se introduce un nou articol, articolul 18², cu următorul cuprins:

„Art. 18². — Redistribuirea prevăzută la art. 18¹ alin. (1) se face pe baza Metodologiei privind ocuparea prin redistribuire a locurilor/posturilor rămase libere la sesiunea de rezidențiat pe anul universitar în curs, aprobată prin ordin al ministrului sănătății, cu obligația respectării clasificării stabilite la concursul de rezidențiat susținut inițial.”

Art. II. — Dispozițiile art. 18¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta ordonanță de urgență, sunt aplicabile și pentru candidații din sesiunea noiembrie 2017.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii iulie 2018

În temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, al Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului-cadru privind operațiunile de piață cu titluri de stat pe piața internă, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.245/2016, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 12/2005 privind piața secundară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, cu modificările ulterioare, și al Convenției nr. 184.575/13/2005, încheiate între Ministerul Finanțelor Publice și Banca Națională a României,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna iulie 2018 se aprobă prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat de tip benchmark, în valoare nominală totală de 2.700 milioane lei, la care se poate adăuga suma de 405 milioane lei din alocările sesiunilor suplimentare de oferte necompetitive organizate exclusiv pentru

instrumentele de tip benchmark, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor publice,
Tiberiu Valentin Mavrodin,
secretar de stat

București, 27 iunie 2018.
Nr. 2.423.

ANEXĂ

PROSPECT DE EMISIUNE a obligațiunilor de stat de tip benchmark lansate în luna iulie 2018

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna iulie 2018, Ministerul Finanțelor Publice anunță redeschiderea emisiunilor de obligațiuni de stat de tip benchmark cu scadență la 3, 5, 7 și 15 ani și organizarea de sesiuni suplimentare de oferte necompetitive (SSON), astfel:

Cod ISIN*)	Data licitației	Data SSON	Data emisiunii	Data scadenței	Maturitate Nr. ani	Maturitate reziduală Nr. ani	Rata cuponului %	Dobânda acumulată — lei/titlu —	Valoare nominală licitație de referință — lei —	Valoare nominală SSON — lei —
RO1720DBN072	2.07.2018	3.07.2018	4.07.2018	26.10.2020	3	2,32	2,30	79,08	300.000.000	45.000.000
RO1823DBN025	5.07.2018	6.07.2018	9.07.2018	28.06.2023	5	4,97	4,25	6,40	400.000.000	60.000.000
RO1419DBN014	9.07.2018	10.07.2018	11.07.2018	24.06.2019	5	0,95	4,75	11,06	300.000.000	45.000.000
RO1722DBN045	12.07.2018	13.07.2018	16.07.2018	8.03.2022	5	3,65	3,40	60,55	400.000.000	60.000.000
RO1631DBN055	16.07.2018	17.07.2018	18.07.2018	24.09.2031	15	13,19	3,65	148,50	200.000.000	30.000.000
RO1624DBN027	19.07.2018	20.07.2018	23.07.2018	29.04.2024	7	5,77	3,25	37,84	400.000.000	60.000.000
RO1821DBN052	23.07.2018	24.07.2018	25.07.2018	27.10.2021	3	3,26	4,00	148,49	400.000.000	60.000.000
RO1620DBN017	26.07.2018	27.07.2018	30.07.2018	26.02.2020	3	1,58	2,25	47,47	300.000.000	45.000.000

*) În conformitate cu prevederile Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.231/2008 privind titlurile de stat ce urmează a fi tranzacționate și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A., aceste serii se tranzacționează simultan pe piața secundară administrată de Banca Națională a României și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A.

Art. 2. — Valorile nominale totale ale emisiunilor de obligațiuni de stat de tip benchmark pot fi majorate prin redeschideri ulterioare ale acestora.

Art. 3. — Valoarea nominală individuală a unei obligațiuni de stat de tip benchmark emise înainte de data de 1 octombrie 2013 este de 10.000 lei, ulterior acestei date valoarea nominală individuală a noilor obligațiuni de stat de tip benchmark este de 5.000 lei.

Art. 4. — (1) Pentru obligațiunile de stat de tip benchmark redeschise, specificate la art. 1, dobânda (cuponul) se plătește la datele specificate în prospectele de emisiune aferente, după cum urmează:

ISIN	Ordinul privind prospectul de emisiune aferent emisiunii inițiale	Luna lansării
RO1720DBN072	1.176/28.07.2017	August 2017
RO1823DBN025	3.321/27.12.2017	Ianuarie 2018
RO1419DBN014	119/30.01.2014	Februarie 2014
RO1722DBN045	356/27.02.2017	Martie 2017
RO1631DBN055	2.336/29.09.2016	Octombrie 2016
RO1624DBN027	1.169/28.07.2016	August 2016
RO1821DBN052	3.321/27.12.2017	Ianuarie 2018
RO1620DBN017	295/29.02.2016	Martie 2016

(2) Dobânda se determină conform formulei:

$$D = VN \cdot r / \text{frecvența anuală a cuponului (1)},$$

în care:

D = dobânda (cupon);

VN = valoarea nominală;

r = rata cuponului.

(3) Pentru licitațiile de referință, metoda de vânzare este licitația, care va avea loc la datele menționate în tabelul de la art. 1, iar adjudecarea se va efectua după metoda cu preț multiplu. Cotația de preț va fi exprimată sub formă procentuală, cu patru zecimale.

(4) Pentru SSON, metoda de vânzare este subscripția, care va avea loc la datele menționate în tabelul de la art. 1, prețul de vânzare fiind prețul mediu de adjudecare stabilit în licitația de referință.

Art. 5. — (1) La licitația de referință, obligațiunile de stat de tip benchmark pot fi cumpărate de către dealerii primari, care vor transmite oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților, persoane fizice și juridice.

(2) În cadrul SSON, obligațiunile de stat de tip benchmark pot fi cumpărate exclusiv de dealerii primari, care vor transmite oferte în nume și cont propriu.

Art. 6. — La licitația de referință:

1. Ofertele de cumpărare sunt competitive și necompetitive.

2. În cadrul ofertei de cumpărare competitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 6.3 la Normele Băncii Naționale a României nr. 1/2016 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

3. Numărul cotațiilor de preț nu este restricționat.

4. Ofertele de cumpărare necompetitive pot fi depuse de persoane fizice și juridice, cu excepția instituțiilor de credit, așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari.

5. În cadrul ofertei de cumpărare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 5.2 la Normele Băncii Naționale a României nr. 1/2016 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României. Se admit oferte de cumpărare necompetitive într-o pondere de 25% din totalul valorii nominale totale a licitației de referință aferente fiecărei emisiuni anunțate. Oferta necompetitivă depusă de dealerul primar în contul unui singur client nu va putea depăși valoarea calculată prin aplicarea ponderii anterior menționate. Executarea acestora se va efectua la nivelul mediu ponderat al prețului la care s-au adjudecat ofertele competitive.

6. Fiecare tranșă a ofertei de cumpărare competitive sau necompetitive va avea o valoare minimă egală cu valoarea nominală unitară aferentă fiecărui instrument emis.

Art. 7. — Pentru SSON:

1. Ofertele de cumpărare sunt necompetitive.

2. Ofertele de cumpărare necompetitive pot fi depuse exclusiv de dealerii primari care au participat la licitația de referință cu oferte de cumpărare în nume și în cont propriu, indiferent de rezultatul adjudecării la licitația de referință, procedura de adjudecare la SSON fiind descrisă în art. 26 alin. (2) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

3. În cadrul ofertei de cumpărare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 5.3 la Normele Băncii Naționale a României nr. 1/2016 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

4. Valoarea minimă a ofertei necompetitive transmise în cadrul SSON va fi egală cu valoarea nominală unitară aferentă fiecărui instrument emis, plafonul maxim fiind valoarea nominală totală prevăzută la art. 1 pentru respectiva SSON.

Art. 8. — (1) Ofertele de cumpărare se transmit la Banca Națională a României, ce acționează în calitate de administrator al pieței primare și secundare a titlurilor de stat și al sistemului de înregistrare/depozitare, în ziua licitației de referință în intervalul orar 10,00—12,00, respectiv în ziua SSON în intervalul orar 10,00—11,00.

(2) Ședința de licitație începe după încheierea orarului de transmitere a ofertelor de cumpărare specificat la alin. (1).

Art. 9. — În funcție de necesitățile de finanțare și/sau de nivelul randamentului rezultat în urma licitației, Ministerul Finanțelor Publice își rezervă dreptul ca suma împrumutată aferentă unei serii să fie majorată, micșorată sau anulată.

Art. 10. — Rezultatele licitației de referință/SSON se vor stabili în ziua desfășurării, la sediul Băncii Naționale a României, de către comisia de licitație constituită în acest scop și vor fi date publicității.

Art. 11. — Evenimentele de plată aferente obligațiunilor de stat de tip benchmark se gestionează în conformitate cu Regulile Sistemului de depozitare și decontare a instrumentelor financiare — SaFIR.

Art. 12. — Dacă data la care trebuie efectuată una dintre plățile aferente titlurilor de stat este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata se va face în următoarea zi lucrătoare, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație rămân în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

Art. 13. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

ORDIN
pentru acreditarea Muzeului de Artă „Iulia Hălăucescu”
din Tarcău, județul Neamț

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 2.925 din 22.05.2018,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul de Artă „Iulia Hălăucescu” din Tarcău, județul Neamț.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii și identității naționale,
Alexandru Pugna,
secretar de stat

București, 19 iunie 2018.
Nr. 2.502.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

